

па за да неможе да говори. Злочестыѣ бѣхъ голи до поясъ. Плещыѣ имъ бѣхъ испоранены отъ бича и покрыты съ черны дамы. Инквизиторѣтъ минѣ по край тѣхъ безъ да са смили, а Жозе истрѣпнѣ отъ ужасъ. Жената на която бѣхъ затулены устата вѣрвѣше послѣдня и като стигнѣ предъ Арбуеза, отъ невъзможность да говори, тя впи въ него пълныѣ си отъ умраза, отчаяніе и мщеніе очы, като че искаше да му каже *не ма ли познавашъ?* Арбуезъ я позна, ако и да бѣ са избѣнила физиономіята ѣ.

— Франческа! пошепиѣ си той низско, като наведе очы предъ острыи погледъ на ѣгуменката.

А тя като неможаше да продума издигнѣ си очыѣтъ къмъ небето, като че викаше палача си на сѣдъ предъ Великыя Сѣдникъ. Подиръ туй сбйровеѣ докарахъ предъ Арбуеза една млада и прелестна жена, много прижѣлтѣла, толкози слаба и отпаднаѣла щото едва можаше да вѣрви. Черныѣ ѣ и прекрасны очы са виждахъ че просѣѣтъ милость. Като са представи предъ инквизитора, тя стиснѣ рѣцѣ и напрегнѣ сичкыѣ си силы за да изговори тѣзи думы: *«чедото ми!»*

— Дѣщи, рече ѣ инквизиторѣтъ кротко, сестра ви е лутеранка, и ты си обвинена, че си я насърчила въ отстъпничеството.

— Туй е лѣжа! лѣжа! отговори злочестата.

— Можешъ ли да го докажешъ?

— Чедото ми! Да ми дадѣтъ чедото ми! извика горката жена съ раздарающъ гласъ.

Чедото, което тя отчаянно искаше, бѣше на осемъ дни. Злочестата тѣзи майка бѣ запрѣна непрадна ѣ я бѣхъ мѣчили тосъ часъ подиръ ражданѣето. Безъ да са смили ни какъ звѣроподобныѣтъ Арбуезъ кимнѣ и двама палачы я сграбихъ. Другы двама донесохъ едно корыто което за дѣно имаше желѣзень пѣртъ и съ единъ механизъмъ са